

for en anden Ordning end den, som nu gælder og har været gældende siden, og jeg kan ikke se, at den Overenskomst, som i sin Tid er sluttet mellem Finansudvalget og Ministeren, er en saadan Grundlov, at et senere Folketing ikke med meget stor Sindsro skulde kunne gaa bort fra den og sætte noget andet i Stedet. Det glæder mig meget, at den højtærede Ministers Slutningsord — om jeg forstod ham rigtig, ved jeg ikke — gik ud paa, at for saa vidt det høje Ting vilde vedtage mit Ændringsforslag, skulde der fra hans Side ikke blive rejst nogen Modstand derimod. Derfor vil jeg meget anbefale det høje Ting at vedtage det lille Forslag, jeg har tilladt mig at stille.

Justitsministeren (Rump): I Anledning af det af det ærede Medlem nyanførte skal jeg bemærke, at det er ikke saaledes, at jeg anbefaler det høje Ting at vedtage hans Forslag; jeg tror som alt af mig udtalt, at den nuværende Ordning er den fornøftigste. Forholdet er det, at man i sin Tid uden nærmere at undersøge Sagen rejste Spørgsmaalet, fordi Overarbejdspengene indestode i Statskassen uden at give Rente. Dette gav Anledning til en mundtlig Forhandling mellem det daværende Finansudvalg og Justitsministeren, der førte til den Ordning, at man lod Statskassen forrente Overarbejdspengene til Fordel for Fangerne, men paa den Maade, som det nu er sket i henved 30 Aar.

Alberti: Ja, vi ere jo her i Tinget vant til at nøjes med lidt, og jeg vil derfor sige, at jeg er meget glad over, at den højtærede Minister dog har ment ikke at ville sætte sig imod mit Forslag. Havde han føjet sin Anbefaling til, vilde det selvfølgelig have glædet mig endnu mere. Jeg ved ikke, om jeg forstod den højtærede Minister rigtig, men Meningen er vel den, at hvis Forslaget vedtages — det er i alt Fald det, jeg ønsker at lægge ind deri — skal der godskrives hver enkelt Fange Renten netop af den Del af Overarbejdspengene, som tilkommer ham, og ikke saaledes, at Rentepengene blive udbetalte i Flæng til de Fanger, som løslades.

Justitsministeren (Rump): Jeg betragter det naturligvis først som en Følge af Ændringsforslagets eventuelle Vedtagelse, at de omhandlede Renter ikke kunne komme Fængselskaberne til gode, og dernæst, at en saadan Vedtagelse indeholdt en Tilkendegivelse om, at Tinget øn-

skede taget under Overvejelse, hvorledes man bedst kunde ordne Forholdet saaledes, at Renterne kom Fangerne umiddelbart til gode; men hvorledes dette skulde ske, maatte være Genstand for nærmere Overvejelse, vel ved næste Finanslovs Behandling, saaledes at en anden Ordning ikke vilde træde i Kraft i det forestaaende Finansaar. — Overhovedet foretages der nu ikke en Beregning af den Rente, som skulde tilfalde hver enkelt; for den Tid, i hvilken den til ethvert Tidspunkt samlede Sum af Overarbejdspenge indestaar i Statskassen, beregnes den Rente, der falder Statskassen til Last, uden at der bliver Spørgsmaal om at henføre dens enkelte Dele til de respektive Fanger. Jeg ved ikke, hvor mange Fanger der gaa ud og ind af Straffeanstalten i Aarets Løb, men det er vel nok saadan noget som 3—400, paa hvilke efter en ny Ordning Renterne vilde være at fordele; jeg maatte forbeholde mig fri Hænder med Hensyn til, hvorledes dette skulde arrangeres. Det vilde blive et vidtløftigt Bogholderi, som det maatte give. Man kunde endog tænke sig Muligheden af, at der blev Spørgsmaal om af den Grund at forøge Strafanstaltens tjenende Personale.

Alberti: Ja, den højtærede Ministers sidste Bemærkninger svække jo ganske vist min Glæde ret betydelig, thi saaledes som den højtærede Minister opfatter Forslaget, vil dets Vedtagelse kun betyde, at der bliver truffet en anden Ordning end den, der nu findes, men ikke den Ordning, som jeg mener er den retfærdige og den eneste Ordning, der burde træffes. Naar den højtærede Minister sagde, at det vilde foranledige vidtløftigt Bogholderi, muligvis Ansættelse af en ny Assistent, tror jeg, at det kunde gøres paa en langt mere simpel og praktisk Maade. Naar der nemlig, hver Gang der skulde udbetales Overarbejdspenge til Fangerne, blev sendt en Fortegnelse over Fangernes Navne og hver enkelt Sum til en eller anden Sparekasse i Kjøbenhavn eller den By, hvor det ellers maatte foregaa, med Anmodning om at aabne en Konto for hver enkelt Fange og saa skrive til paa denne Konto, saa vilde og kunde ingen Sparekasse sige nej dertil, og saa vilde det hele kunne foregaa uden nogen som helst eller uden stor Ulejlighed for Fængselsvæsenet eller Ministeriet. Men da det er mit Ønske, at hvis denne Sag kan omordnes, den saa skulde omordnes paa en fuldt ud tilfredsstillende Maade, vil jeg efter de sidste Bemærkninger af den